

Samlede digte 1979 - 88

Af Grete Kastrup

Indhold

3	Angsten
3	Svigtet
4	Tvivl
5	Følsomhed
5	Huset
6	At vælge
6	Tyngde
7	Håbløsheden
8	Angst
8	Lyset
9	Barnet og skylden
10	Kapitalismen
11	Forår
11	Håbet
12	Kvinden
13	Selvportræt
14	Livets afslutning
16	En eftermiddag
17	En kvinde
18	Naturen
19	Vinterkåben
20	Fastlåste mennesker
20	Livskvalitet
21	Lade som om

Digtene er skrevet af Grete Kastrup i årene 1979 til 1988.
Alle rettigheder forbeholdes.

Angsten

Jeg går bag krattet
ser i blandt
de kalder - kom bare frem

Jeg går bag krattet
og venter på
de kalder - himlen er blå

Jeg går bag krattet
og græder lidt
de kalder - hvad gør dog det

Jeg går bag krattet
og svajer lidt
de kalder - og bli'r ej ved det

Jeg går bag krattet
til jeg bli'r fri
de kalder - nu er der tid

september 1979

Svigtet

Jeg sidder og fryser
angsten ta'r fat
fordi jeg ser det
ser det - som er sandt
alene - helt alene
det føles så trist
at vide det til sidst

Jeg kæmper og raser
mest mod mig selv
fordi jeg ser det
ser det - som er sandt
alene - helt alene
det føles så trist
at vide det til sidst

Jeg har svigtet det bedste
jeg har - mig selv
jeg gav mig bort, men
kom alligevel til kort
smerten er stor
alene - helt alene
det føles så trist
at vide det til sidst

Jeg har ventet forgæves
for at få hvad jeg ikke fandt
og ville hædres med krone
hvis det gik an
smerten er stor
alene - helt alene
det føles så trist
at vide det til sidst

september 1979

Tvivi

De gik sammen og det var godt
de troede det var kærlighed
fordi de ikke tænkte mer'.
Da forstanden igen blev taget i brug
og det der før var godt
pludselig gjorde ondt
troede de det var had.

De græder nu og tror det er forbi
det de troede var kærlighed
fordi de tænker nu.
Da gråden lod forstanden komme til
gjorde det godt igen
der hvor det før gjorde ondt
de ved nu det er kærlighed.

8. september 1980

Følsomhed

Jeg vil du skal lytte
med varsomhed,
stå stille -
lyt igen.

Jeg vil du skal se
med klarsynethed,
stå stille -
se igen.

Jeg vil du skal føle
med nænsomhed,
så blidt -
føl igen.

Jeg vil du skal elske
med hjertet dit,
det slår -
mod mit.

8. september 1980

Huset

Hun tramper og tynger hvert
sekundt så hele huset
gynger, bort flyver den lille fugl
der kunne synge

Jeg tror hun er så tung
fordi hun tynges af de lænker
som hun forlængst blev drevet i
af ubekendte længsler

Om jeg dog kunne fuglen
nå og give den til hende
så hendes lænker går itu
og hendes trin blev mindre

23. september 1980

At vælge

For første gang i mit liv
var der en der spurgte -
vil du? Og ikke som altid
du skal.

Det var en oplevelse af
at være menneske
det, at få et valg
og det at turde vælge.

En følelse af styrke
og et glimt af friheden
overvælder mig
og gråden kommer mig til hjælp.

Jeg ønsker så stærkt
at det var min mor
der havde gjort netop det
lært mig, at jeg havde ret til at vælge.

I verden findes der mange
der vil give mig lov
til at vælge
de vil lære mig det, min mor glemte.

Jeg vil altid elske dig
som gav mig retten til at vælge
viste mig vejen mod friheden
og min og alle menneskers befrielse.

29. september 1980

Tyngde

Det føles så tungt
at skulle hjælpe dig
du tror månen er mit mål.

Det du skal give mig
er en håndsbredde fra dig
nemlig dig selv.

Det jeg har brug for
er tryghed fra dig
som en gave til mig.

Det du skal sige
er lette små ord
som kommer fra dig.

Det bliver glæden
som kommer fra dig
og når ind til mig.

2. oktober 1980

Håbløsheden

Du har ret til at kræve
besked om dit liv
du har ansvar som gælder dig selv

Du er så beskeden
sig til hvad du vil
giv tegn mens du er til

Du gemmer dig bag
en håbløshedens mur
og føler dit liv er i bur

Du anklager os som
svigter dig nu
vi er bange og ensomme som du

Du er uskyldig
vi skal forstå det er dig
der bestemmer når du skal forgå

Du ligger så stille
som om du var væk
dit hjerte græder som en lydløs bæk

9. oktober 1980

Angst

Hjælp mig at lære
og forstå min angst
se mine evner
hjælp dem frem

Tror du jeg er
så dyrbar som dem
hvor alt visdom
bare findes frem

Du skal formidle
alt hvad du ved
giv mig
hele din opmærksomhed

Jeg vil dig tjene
så godt jeg formår
lad ikke mit liv
blive til skår

13. oktober 1980

Lyset

Jeg blev født og mødte lyset
det var skarpt og skræmte mig
de glemte at beskytte mig
imod mit møde med lyset.

Jeg blev mærket af lyset
det giver angst og skræmmer mig
selv mørket narrer mig
angsten findes også der.

Lyset giver mig følelsen af fattigdom
blankslidt tøj og langt hår
der sidder gammelt pløre
på mine sko.

Lyset fortæller mig om håbløshed
der er ikke flere kartofler
det salte flæsk er for længst
spist op og den røgede skinke er væk.

Lyset er dæmpet og rødviolet og vi
sidder i aften skumringen
alle spiser aftensmad
den blå emaljerede tepotte er på bordet.

I aften skumringen er der et trygt lys
der bliver alle håb og drømme til
der er stilhed og fred som sænker sig
ingen skælder ud og ingen græder.

30. april 1981

Barnet og skylden

Mor du fødte mig
i al din smerte
som jeg altid vil
føle som min skyld
min skyldfølelse til dig.

Mor jeg tog så meget
fra dig først din mælk
din tid din søvn
tiden til dig selv
min skyldfølelse til dig.

Mor du ville så gerne
elske mig hele tiden
men du magtede
det ikke - slet ikke
din skyldfølelse til mig.

Mor jeg var helt afhængig
af dig du skulle lede
mig ud i min opdagelse
af verden du skulle passe på mig
din skyldfølelse til mig.

Mor jeg havde brug for
at du var glad hele tiden
så troede jeg det var for mig
jeg skulle være den allerbedste
min skyldfølelse til dig.

Mor en dag fandt jeg ud af
at du slet ikke elskede
mig som jeg havde brug for
du glemte at holde om mig
din skyldfølelse til mig.

Mor i dag tror jeg ikke
på nogens kærlighed til mig
for du glemte at give mig den
at blive elsket skulle komme fra dig
vores skyldfølelse din og min.

11. maj 1981

Kapitalisme

Jeg er bange for jer
I er mange
der udnytter
og udbytter.

I sælger også jer selv
for I vil være oppe
I er udnyttet
og bliver udbytter.

I skal forstå det
at menneskelig befrielse
er respekt for sig selv
og hinanden.

11. maj 1981

Forår

Det spæde grønne skær
rører de fineste tråde i mig
jeg bliver båret hen over jorden
der er ingen afstukne grænser for mig.

Det blide lys rør min farvesymfoni
den bevæger sig langsomt ud i rummet
først er den sort som døden
siden bliver den lilla og til sidst gul orange.

Der er blomster og træer som
springer ud det er som selve
den almægtige fortæller mig
her har jeg også været - tror du mig.

Vinden stryger min kind
den har varme og er trofast
den er umulig at styre
den bestemmer totalt over mig.

Vejgrøften er noget helt specielt
der er der ingen forbud
den er alles ven selv blomsterne
tåler vi er der her kan vi hvile.

12. maj 1981

Håbet

Hvornår får du øje
på mig som
et menneske
der har brug for dig.

Hvornår forstår du
at ingen kan være
en anden
end sig selv.

Hvornår forstår du
at være menneske
er at være netop
som du er.

Hvornår tør du
sige god for dig
selv at være netop
den du er.

Hvornår tør du tro
at give er bedre
end at tage
både for dig og mig.

Hvornår tør du
holde af mig jeg
er her men en
dag er jeg borte .

15. maj 1981

Kvinden

Hun stod der foran
os med sin angst
al sin musiske væren
og viste sin verden

Hun gemte sit følsomme
ansigt bag sit lange
hår og knugede sine
hænder kærligt sammen

Hun slog musikken an
og lod sin smukke
stemme komme ud
i rummet til os

Hun brugte alle sine
sanser og sin krop
og hun forvandlede
til styrke og harmoni

Hun rørte os med
hele sin sjæl og
kærligheden voksede
frem i mod lyset.

22. maj 1981

Selvportræt

Mit halve liv er gået
med at ønske en garanti
fra andre om deres
kærlighed til mig

Først var det alt den
ømhed og tryghed fra
mine forældre som de
ikke forstod jeg havde brug for

Overalt har jeg ledt efter
mine forældres kærlighed
nu ved jeg at ingen
kan give mig den

I dag ved jeg at jeg er
alene og det ikke skræmmer
mig så meget mere
for jeg er til for mig

De kaldte mig sårbar
nogle kaldte mig naiv
der var hele tiden nogen
der kaldte mig noget

Jeg valgte at skjule hvem
jeg var uden at jeg vidste
det så inde bag ved sad
jeg og kom ikke frem

De tog fejl men jeg ville
gøre alt for at få kærlighed
jeg vidste ikke de ikke
kunne give mig den

I dag kan jeg begynde at
elske mig selv forstå hvor
smerteligt det har været
ikke at føle sig god nok

Ingen kan erstatte mig jeg
er mig mit liv er levet
af mig jeg kommer langsomt
frem jeg kommer ud i lyset

Jeg har evner der rækker
langt ud jeg turde aldrig
at handle efter dem de
sad bag ved og blev mishandlet

Jeg forstår at mit liv
er en enestående gave og
efterhånden er min bevidsthed
blevet udvidet så jeg kan leve

Jeg er her og bruger min
fantasi og evner til glæde
for mig selv og den kærlighed
jeg bygger op til andre er ubetinget

Virkeligheden tror jeg på
den hjælper mig med at
gøre mit liv mere enkelt
den narrer mig aldrig

Universet er også mit og
jeg har været på en rejse derud
fri af grænser vægt og smerte
grænseløs guddommelighed.

14. juni 1981

Livets afslutning

Du skal dø - siger de
ingen ved noget om
hvad du ved eller tænker
din familie og dig
har ikke talt om døden

Jeg er sat til at passe
dig jeg har fået at vide
- du er 54 år har ulidelige
smerter og sover næsten ikke
jeg tænker - det er angsten

Jeg banker på din dør kommer
ind på stuen fortæller dig hvad
jeg hedder og hvad jeg skal
du undersøger mig hurtigt og
retter derefter dine blå øjne mod mig

Du bønfaller mig om nåde
og barmhjertelighed det er helt
selvfølgelig at jeg vil gi'
alt det jeg har i mig til dig
det er godt for mig at give af mig selv

Jeg har en elev som skal
hjælpe med at sengebade dig
du kæmper vildt i dit indre
jeg spør dig hvad arbejde du har
- kommandørkaptajn - siger du

Nu beslutter jeg at nå dig
og jeg siger - nu overta'r jeg
kommandoen du kan være helt
rolig jeg holder vagt for dig
intet ondt vil ramme dig

Jeg mærker hvor afslappet
din krop bli'r du har ikke
sovet i flere døgn da
du får skiftet lagen triller
du over i min arm og falder til ro

Vi er færdige med at bade
dig jeg bli'r hos dig vi har
lagt dig på siden jeg lægger
dig i min arm og bøjer
mig ind over dig

Fødsel og død er tæt forbundet
derfor gi'r jeg alt den ro og
styrke jeg har - til dig holder
mere fast om dig jeg
oplever din krop bli'r blød

Du slår øjnene op og
siger - det er rart jeg hvisker
blidt - jeg står vagt og hører
du sover jeg tænker du
oplever nåden fra mig

Du sov et helt døgn og
så glad ud pludselig er
angsten der igen vi prøver
forfra nu er døden kommet
nærmere og du har grusomme drømme

Jeg forklarer dig igen og igen
hvor du er hvad der er på
stuen - det er kun drømme
luk trygt dine øjne jeg
passer på du løfter hovedet - kysser min kind

Du gør mig genert med det
kys som var bestemt for
en anden der går en
dame og vasker gulv på stuen
hvad mon hun forstår

Jeg fortæller dig jeg skal
have fri i 7 dage din kone
vil være meget hos dig også
om natten du hører det næppe
jeg ser døden kommer nærmere

Du levede knap et døgn efter
jeg gik på friuge og din
familie var hos dig hele
tiden jeg lærte meget af
at passe dig de få dage

Jeg lærte hvor vigtigt det
er - hele tiden at opleve
personen der skal dø den
helt nære kontakt med den
døendes krop og helt forglemme sig selv.

15. februar 1982

En eftermiddag

Vi sidder i din stue
du har brug for nærhed
noget fra mig fortæller
du godt kan være dig

Himlen er så tæt på
mørke skyer farer hastigt
af sted jeg ser efter dem
aner samtidig dig

Du trækker mig tilbage
ser på mig vær nær ved
mig fortæller dit blik
jeg ser en hastig smerte

Solen bryder igennem
du fortæller mig jeg
har kønne farver i lyset
som for mig betyder livet

Du fortæller om dig at
være et helt menneske
selvom de andre slår
så det bløder og væsker længe

Lad dem aldrig slå dig
igen fortæl dem du
elsker livet - dit liv
vil ikke tortureres af deres angst

Lad dem ikke komme
til dit hus uden de
accepterer dig med hele
din væren din kærlighed din styrke.

Tilegnet Karin
5. juli 1982

En kvinde

Så stærk som et bolværk
godt forankret i livet
så sær sky og dog så åben

Så trofast og varm
hjælpesom til yderste
en lysende optimisme
og klarsynethed

Så skælmsk og lyst
skal livet være
en blomsterkrans bundet
så fast af dig

25. november 1982

Naturen

Naturen den er så
smuk jeg ser de små
fine bellis og den bløde
gule løvtand de har noget
som også bor i mig

Kan I mon se det i
mig kan I røre det
kan I gi' det næring
så det aldrig forsvinder
men følger mig ind i evigheden

Sandet det lyse fine
blandet med smukke sten
og fine hvide muslinger
som er så etiske så jeg
føler mig og min sjæl
som noget ganske ophøjet

Havet det omskiftelige har
den bedste melodi jeg kender
jeg er havets dronning det ved jeg
for det er havets gave til
mig jeg fik det tildelt
uden at gøre andet end
bare tage imod

Naturen føler og forstår
hvorfor kan det ikke bare
være lige så sikkert for mig
hvad jeg føler og forstår
er sandheden om mig

Maj 1983

Vinterkåben

Vinteren går på hæld der sker
noget vi vågner op lyset vækker
os det er skarpt går lige igennem
gi'r noget - forlanger noget -
vi rører på os

Omkring vore hjerter sover det
der er dækket med knækkede
grene - mørke - og i opløsning
noget nyt rører sig det er
andre former - se på dem

Lad os ikke vige tilbage for
det nye som skaber i os
og omkring os vi må tage
det menneskelige mod i
brug og udtrykke det

Vi må lægge vinterkåben væk
og tage fat på livets forår
i al vor nøgenhed uden at
dække den til og skjule
den med vor angst

Hvem har fortalt os at det
at være menneske er noget
farligt som vi frygter og
samtidig skjuler for hinanden
vi må sammen erkende det

Vi må gi' os selv lov til
at føle os elsket af naturen -
gud - os selv - og hinanden
hele universet
Læg vinterkåben og gå nøgen frem

1986

Fastlåste mennesker

De var trykket af livet
de følte sig som tunge kasser
der ikke kunne bevæge sig.

De gik krumbøjet frem
hen over den mørke masse
og skærmede ansigtet.

De gik med armene
overkors og kom forbi
de så nogle lyse striber.

De rettede sig op
så sig omkring
og rettede blikket opad.

De så et strålende
univers og alt blev
levende og meningsfyldt for dem.

1986

Livskvalitet

Ud af dit livs rod
kan du skabe dit kunstværk
og fylde kernen i dig selv
den er smuk med tusinde
billeder historier og drømme

I din mest smertelige stund
skal du bruge din skaberevne
omdanne den til dit spejlbillede
så ser du dine livskvaliteter
og det netværk som holdt dig fast

Oplev dig som solen der
gløder i dit skød brug varmen
fra dens store kraft at
bygge med så hele jorden
får glæde af din udstråling

Menneskers samhørighed
er skabt i kærlighed
som cirkler går den
igennem os den stærkeste
energi i universet

Du og jeg må begribe
at alle er på vej
og har ret til livet
der er livskvalitet til alle
der vil bruge den.

18.oktober 1988

Lade som om

Vi skal evaluere dig
eller lade som om
du sidder stille
bare vente

Du ved du har troet
på dig og det du gør
du ved ikke
hvad vi tror

Lav mig ikke om
jeg er i mig
få øje på mig
jeg har en identitet

Du har villet så meget
fik det ikke brugt
vi har villet noget
som ikke blev

Autoritet det blev du
ville du mon det?
dine menneskelige værdier
blev usynlige for os

Vi ville have din omsorg
uden at tænke på
hvad du ville
du ville bruge styrken i os

Nu sidder vi her
du skal forlade os
vil du savne os
vil vi savne dig

Frygten for at slå til
har spillet os et puds
vi stod ikke ved det
vi ville lade som om.

Uden årstal